

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 26 februari 2019 met nummer RvVb-A-1819-0672
in de zaak met rolnummer 1617-RvVb-0316-A

Verzoekende partijen	1. de bvba Yves VANCANNEYT 2. de bvba ANTARCTIQ vertegenwoordigd door advocaat Meindert GEES, met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27B
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	de nv FRANCOVERA vertegenwoordigd door advocaten Pieter-Jan DEFOORT en Sofie RODTS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 8020 Oostkamp, Hertsbergsestraat 4

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 10 januari 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 24 november 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Wervik van 15 juli 2016 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend voor het bouwen van een bedrijfspand en het verharderen van een koer op de percelen gelegen te 8940 Wervik, Hoogweg 46, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummers 0740A, 0742B, 0744, 0745K en 0748B.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 17 maart 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 29 mei 2017 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 24 april 2018.

Advocaat Meindert GEES, die voor de verzoekende partijen verschijnt, en advocaat Sofie RODTS, die voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast. De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing, zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. FEITEN

De tussenkomende partij exploiteert aan de Hoogweg 46 te Wervik een inrichting voor het vervaardigen van aluminiumconstructies. Het bedrijf vervaardigt en plaatst onder meer ramen en deuren. De tussenkomende partij beschikt daarvoor over meerdere stedenbouwkundige vergunningen en milieuvergunningen.

De inrichting ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Ieper-Poperinge', vastgesteld met een koninklijk besluit van 14 augustus 1979, in gebied voor milieubelastende industrieën.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg 'Industriezone Hoogweg', definitief vastgesteld bij besluit van de gemeenteraad van de stad Wervik van 5 juli 2005 en goedgekeurd met een ministerieel besluit van 2 juni 2006.

Op 30 maart 2016 dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Wervik een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een bedrijfspand en het verharderen van een koer.

De beschrijvende nota licht toe dat de aanvraag de bouw van een gesloten rangeerruimte van 880 m² en een open rangeerruimte (werkkoer) van 4.029 m² beoogt. De voorziene activiteiten betreffen onder meer het onderhouden, rangeren en sorteren van bouwmaterieel, en het stapelen en sorteren van inerte bouwmaterialen, zoals hout, aluminium, glas en metaal.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 4 mei 2016 tot en met 2 juni 2016 gehouden wordt, dient de eerste verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Wervik verleent op 15 juli 2016 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen op 23 augustus 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 12 oktober 2016 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De beoordeling luidt:

“ ...

TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

Ten opzichte van de vorige aanvraag die geweigerd werd door de deputatie werd de positionering van de loods niet aangepast.

In de stedenbouwkundige vergunning van 03.05.2010 voor het verharden van het terrein met waterdoorlatende materialen werd als voorwaarde opgelegd dat een groenzone moest aangelegd worden. Dit groenscherm is tot op vandaag nog steeds niet aangelegd. Het gaat om een groenstrook aan de uiterst westelijke zijde waar in huidige aanvraag het bedrijfspand gesitueerd is.

Bij de vergunning verleend in 2013 voor een open loods/luifel (op dezelfde plaats als het bedrijfspand op vandaag) werd opgelegd dat deze luifel 10 m moest opschuiven om het groenscherm te kunnen realiseren. Zoals het plan op vandaag voorligt is deze groenzone niet uitvoerbaar want het gebouw wordt voorzien tot op de perceelsgrens en bijgevolg op dezelfde plaats als het groenscherm.

Met voorliggende aanvraag wordt geprobeerd om onder de voorwaarde van het oprichten van een groenscherm uit te komen. In de verweernota van de raadsman van aanvrager wordt aangegeven dat er nu een nieuwe aanvraag is en dat de voorwaarde verbonden was met een vorige aanvraag voor de oprichting van hall 4. In de feiten was deze voorwaarde eigenlijk al verbonden met nog een vroegere vergunning, met name deze voor het verharden van het terrein. De hall 4 werd volgens aanvrager niet opgericht om redenen van zuinig ruimtegebruik zodat ook geen rekening meer moet gehouden worden met deze voorwaarde. Er wordt in de verweernota zelfs gesuggereerd dat de groenzone nodig was voor de waterhuishouding en dat het behoud van de groenzone niet nuttig is omwille van het feit dat de grond een lage infiltratiegevoeligheid heeft. Deze uitleg is echter totaal naast de kwestie. De bedoeling van de voorwaarde uit de vergunning van 2010, die herhaald werd in de vergunning van 2013, was om een landschappelijke inkleding te voorzien (zie historiek). Met deze aanvraag kan, net zoals bij de vorige aanvraag, de voorheen opgelegde voorwaarde van het CBS niet uitgevoerd worden.

Zoals in de vorige beslissing van de deputatie uitdrukkelijk vermeld kan enkel een nieuwe aanvraag die rekening houdt met alle aangehaalde opmerkingen in aanmerking genomen worden.

Onder meer voor wat betreft de waterhuishouding werd er in vorig dossier een aangepast plan ingediend op de hoorzitting. Dit plan werd nadien voorgelegd aan de provinciale dienst Waterlopen en er werden nog een aantal opmerkingen gemaakt. Zo moest onder meer de vertragingsconstructie meer afwaarts voorzien worden zodat alle hemelwaterstromen vertraagd afgevoerd worden, is een detail van de vertragingsconstructie nodig, moet de dakconstructie van de loods opgevat worden als een lege kuip die zich kan vullen bij hevige regen en dan vertraagd leeglopen en worden er vragen gesteld bij een bufferfactor van 60 l/m² voor het groendak. Bovendien wordt er aangegeven dat bij een nieuwe aanvraag tot

stedenbouwkundige vergunning ook voor een gedeelte van de bestaande verharding moet voorzien worden in buffering.

Op basis van art. 10§4 van de gewestelijke hemelwaterverordening moet niet enkel de nieuwe verharding gebufferd worden maar ook een deel van of in voorkomend geval de volledige bestaande verharde grondoppervlakte voor zover deze nog niet is aangesloten op een hemelwaterput, infiltratievoorziening of buffervoorziening. Het deel van de bestaande verharde grondoppervlakte dat mee in rekening gebracht moet worden voor de dimensionering van de infiltratievoorziening wordt beperkt tot de oppervlakte van de nieuwe of heraangelegde verharding.

Het nu voorliggende plan is ongeveer hetzelfde als het ingediende plan op de hoorzitting. Met betrekking tot de waterhuishouding werden geen fundamentele wijzigingen voorzien. De vertragsconstructie bevindt zich op dezelfde plaats en er is geen detailtekening van gemaakt. De buffering van het groendak wordt nog steeds gerekend aan 60 l/m². Enkel de nieuwe verharding wordt in rekening gebracht en niet nog een overeenkomstig deel van de bestaande verharding zoals bepaald conform de hemelwaterverordening.

Zoals in de vorige beslissing van de deputatie uitdrukkelijk vermeld kan enkel een nieuwe aanvraag die rekening houdt met alle aangehaalde opmerkingen in aanmerking genomen worden.

In de verweernota van de aanvrager wordt vermeld dat er een gespecialiseerd studiebureau aangesteld werd om de concrete modaliteiten inzake buffering en afvoer te bepalen. Er wordt ook gezegd dat het voorstel besproken werd met de dienst Waterlopen. Uit telefonisch contact blijkt dat dit niet zo is en dat dit in het vorige dossier evenmin het geval was. Ook in de verweernota wordt voet bij stuk gehouden over de bufferfactor van het groendak die gerekend wordt aan 60 l/m² terwijl de dienst Waterlopen hier niet mee akkoord gaat.

De aanvraag moet getoetst worden aan de gewestelijke verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater (dd. 05.07.2013) gezien de aanvraag werd ingediend na 1 januari 2014.

Zoals hoger aangehaald moet ook een gedeelte van de bestaande verharding voorzien worden om gebufferd te worden (nieuwe oppervlakte x 2) tenzij dat kan aangetoond worden dat alle verharding op vandaag reeds gebufferd wordt.

De voorliggende aanvraag is zoals ze nu voorligt niet conform de gewestelijke hemelwaterverordening.

De aanvraag doorstaat de watertoets bijgevolg niet.

Verder kan nog opgemerkt worden dat de plannen de bestaande toestand niet volledig correct weergeven. De verharding op perceel 739e werd niet aangeduid op de plannen. Het gebouw dat aangeduid is als recente uitbreiding werd in realiteit anders uitgevoerd. Het gebouw komt tot tegen het gebouw dat als bestaand fabriekspand is aangeduid en is niet tot tegen de perceelsscheiding met garage Leplae opgericht.

Aangezien in de aanvraag duidelijk geen rekening gehouden is met de gestelde voorwaarden van de deputatie naar aanleiding van de vorige vergunningsaanvraag en de huidige aanvraag zoals ze nu voorligt niet conform de gewestelijke hemelwaterverordening

is kan besloten worden dat voorliggende aanvraag ook niet in aanmerking kan komen voor vergunning.

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Gezien de legaliteitsbelemmering is een opportuniteitsbeoordeling irrelevant.

... ”

Na de hoorzitting van 18 oktober 2016 beslist de verwerende partij op 24 november 2016 om het beroep niet in te willigen en aan de tussenkomen de partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen. De verwerende partij motiveert:

“ ...

TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De aanvraag ligt in het BPA 'Industriezone Hoogweg' dd. 2 juni 2006. De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het BPA.

De aanvraag voldoet aan de voorschriften met betrekking tot de bouwvrije zone. Het voorziene boordsteentje dient geenszins om afval te gaan sorteren maar is nodig om te zorgen voor een goede waterhuishouding. Dit wordt ook impliciet bevestigd door de dienst Waterlopen die stelt dat 10cm echt wel nodig is.

Koppelbouw is nog mogelijk en bovendien hebben de betrokken aanpalenden de plannen voor akkoord getekend. Het is niet aan de beroepsindiener om de rekening van deze burens te maken. Zij zijn akkoord dat er tot tegen de perceelsgrens wordt gebouwd.

De aanvraag voldoet aan het dossiersamenstellingsbesluit en de deputatie kan dus met kennis van zaken een oordeel vellen. Het feit dat een loods, vergund in 2013, niet zou zijn uitgevoerd volgens de verleende vergunning, is een onderdeel van de handhaving waarvoor de deputatie niet bevoegd is. Zoals de aanvrager ook meldt, is de inspectie ondertussen ter plaatse geweest. De deputatie meent dat dit geen invloed heeft op onderhavige aanvraag. De loods waarover sprake is immers geen voorwerp van de huidige aanvraag.

Ten opzichte van de vorige aanvraag die geweigerd werd door de deputatie werd de positionering van de loods niet aangepast.

In de stedenbouwkundige vergunning van 3 mei 2010 voor het verharderen van het terrein met waterdoorlatende materialen werd als voorwaarde opgelegd dat een groenzone moest aangelegd worden. Dit groenscherm is tot op vandaag nog steeds niet aangelegd. Het gaat om een groenstrook aan de uiterst westelijke zijde waar in huidige aanvraag het bedrijfspand gesitueerd is.

Bij de vergunning verleend in 2013 voor een open loods/luifel (op dezelfde plaats als het bedrijfspand op vandaag) werd opgelegd dat deze luifel 10 m moest opschuiven om het groenscherm te kunnen realiseren. Zoals het plan op vandaag voorligt is deze groenzone niet uitvoerbaar want het gebouw wordt voorzien tot op de perceelsgrens en bijgevolg op dezelfde plaats als het groenscherm.

Met voorliggende aanvraag wordt geprobeerd om onder de voorwaarde van het oprichten van een groenscherm uit te komen. In de verweernota van de raadsman van aanvrager wordt aangegeven dat er nu een nieuwe aanvraag is en dat de voorwaarde verbonden was met een vorige aanvraag voor de oprichting van hall 4. In de feiten was deze voorwaarde eigenlijk al verbonden met nog een vroegere vergunning, met name deze voor het verharderen van het terrein. De hall 4 werd volgens aanvrager niet opgericht om redenen van zuinig ruimtegebruik zodat ook geen rekening meer moet gehouden worden met deze voorwaarde.

De deputatie meent dat het hier inderdaad om een nieuwe aanvraag gaat waarbij nieuwe voorwaarden kunnen opgelegd worden. Hall 4 werd niet opgericht waardoor de voorwaarde om deze op 10m van de grens op te richten inderdaad vervallen is. De overige delen van de betrokken vergunning blijven wel gelden. De huidige aanvraag voorziet een nieuwe inrichting van de site. Op de plannen worden de groenzones aangeduid en daaruit blijkt dat 17% van het terrein wordt voorzien in groen. De deputatie volgt de gemeente en meent dat dit positief is maar dat dit als bijkomende voorwaarde moet worden opgelegd. Op die manier kan er uitdrukkelijk op toegezien worden dat het groen effectief gerealiseerd wordt.

Onder meer voor wat betreft de waterhuishouding werd er in vorig dossier een aangepast plan ingediend op de hoorzitting. Dit plan werd nadien voorgelegd aan de provinciale dienst Waterlopen en er werden nog een aantal opmerkingen gemaakt. Zo moest onder meer de vertragingsconstructie meer afwaarts voorzien worden zodat alle hemelwaterstromen vertraagd afgevoerd worden, is een detail van de vertragingsconstructie nodig, moet de dakconstructie van de loods opgevat worden als een lege kuip die zich kan vullen bij hevige regen en dan vertraagd leeglopen en worden er vragen gesteld bij een bufferfactor van 60 l/m² voor het groendak. Bovendien wordt er aangegeven dat bij een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning ook voor een gedeelte van de bestaande verharding moet voorzien worden in buffering.

Op basis van art. 10§4 van de gewestelijke hemelwaterverordening moet niet enkel de nieuwe verharding gebufferd worden maar ook een deel van of in voorkomend geval de volledige bestaande verharde grondoppervlakte voor zover deze nog niet is aangesloten op een hemelwaterput, infiltratievoorziening of buffervoorziening. Het deel van de bestaande verharde grondoppervlakte dat mee in rekening gebracht moet worden voor de dimensionering van de infiltratievoorziening wordt beperkt tot de oppervlakte van de nieuwe of heraangelegde verharding. Het nu voorliggende plan is ongeveer hetzelfde als het ingediende plan op de hoorzitting.

De aanvraag moet getoetst worden aan de gewestelijke verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater (dd. 05.07.2013) gezien de aanvraag werd ingediend na 1 januari 2014.

Zoals hoger aangehaald moet ook een gedeelte van de bestaande verharding voorzien worden om gebufferd te worden (nieuwe oppervlakte x 2) tenzij dat kan aangetoond worden dat alle verharding op vandaag reeds gebufferd wordt.

Verder kan nog opgemerkt worden dat de plannen de bestaande toestand niet volledig correct weergeven. De verharding op perceel 739e werd niet aangeduid op de plannen. Het gebouw dat aangeduid is als recente uitbreiding werd in realiteit anders uitgevoerd. Het

gebouw komt tot tegen het gebouw dat als bestaand fabriekspand is aangeduid en is niet tot tegen de perceelsscheiding met garage Leplae opgericht.

Op 25 oktober 2016 heeft een overleg plaatsgevonden tussen de aanvrager en de Provinciale Dienst Waterlopen. Na dit overleg bevestigt de dienst Waterlopen dat alle opmerkingen zijn besproken en dat de voorstellen goedgekeurd worden:

(...)

Er was nog één opmerking van de dienst Waterlopen dat nog niet opgelost was:

- mocht dergelijk dossier officieel binnenkomen voor watertoetsadvies, dan zou men de nieuwe verharding (ca. 4000 m² + 880 m²) maal 2 moeten bufferen cf. de Gewestelijke Stedenbouwkundige Verordening Hemelwater; nu is enkel buffering voor al het nieuwe, en niet ook voor een deel van het oude, voorzien;

Daarop formuleerde Dhr. Duverger op 8 november 2016 het engagement om de bestaande dakoppervlakken, die momenteel naar de Hoogweg afwateren, op te vangen/te bufferen/te infiltreren op naastliggende groenzone in eigendom:

(...)

Door dit engagement zal in de toekomst ook (een deel van) de bestaande verharde oppervlakte mee gebufferd worden, wat positief is m.b.t. de watertoets.

Aangezien de dienst Waterlopen meldt dat alle opmerkingen uit het voorgaande dossier zijn opgelost, kan de deputatie oordelen dat de watertoets positief is en dat er geen schadelijke effecten zijn te verwachten op de waterhuishouding.

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

In de aanvraag worden geen specifieke stapelhoogtes voor de open rangeerruimte bepaald. In navolging van de vorige vergunning en aansluitend bij de gemeente, moet de maximale stapelhoogte beperkt worden tot 6m. Het stapelen in open lucht van materialen die onderhevig zijn aan verstuiwing door de wind is verboden.

De aanvraag is ruimtelijk en functioneel inpasbaar. Het gaat om een ingesloten perceel dat door de aanvraag ingezet kan worden in een bestaand bedrijf. Het gaat om een uitbreiding van een bestaand bedrijf waarbij er geen bijkomende onaanvaardbare hinder wordt verwacht.

De beroepsindiener werpt op dat er sprake is van onaanvaardbare milieuhinder. De deputatie kan enkel vaststellen dat de activiteiten op dit moment reeds bestaan en vergund zijn. Het gaat om een uitbreiding waarvan de beroepsindiener niet aantoont dat deze onaanvaardbaar is. Het gaat louter om een loods en een verharding. Met betrekking tot de milieuaspecten is er bovendien een andere regelgeving van toepassing dan de VCRO. Bovendien is de milieu-inspectie al twee keer ter plaatse geweest en zijn er geen inbreuken vastgesteld. De deputatie meent dan ook dat er geen onaanvaardbare hinder zal ontstaan door de aanvraag.

De omgeving dient ook in de beoordeling te worden betrokken en daarbij kan het containerpark niet genegeerd worden. Het kan niet ontkend worden dat hiervan ook een zekere hinder uitgaat. Het is niet dat de omgeving bestaat uit alleen maar residentiële

woningen. Daar moet dan ook rekening worden gehouden bij de beoordeling van de mate van hinder. Het gaat om een industriegebied en de aanvraag is onderdeel van de normale bedrijfsvoering.

De aanvraag is in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig ingediend is. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig ingesteld is. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

Een derde middel ontleen de verzoekende partijen aan de schending van het BPA 'Industriezone Hoogweg', van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (vervolgens: Motiveringswet), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

In een derde middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan:

“ ...

Derde onderdeel: de vergunde functie strijdt met verbod op milieuhinder

44. Middels de bestreden beslissing krijgt het perceel nr. 745K een bestemming als rangeer-, onderhoud- en sorteerruimte voor allerlei bouwmaterieel, bouwafval en bouwmaterialen.

Artikel 1 van ZONE 1: INDUSTRIEZONE van het vigerend BPA stelt op een niet mis te verstane wijze dat in geheel deze zone enkel bedrijven zijn toegelaten die 'geen milieuhinder (zoals stofhinder, reukhinder, lawaaihinder,...) veroorzaken'.

Een duidelijke tekst behoeft geen uitleg. Enkel bedrijven die géén milieuhinder met zich meebrengen zijn toegelaten. Ook bedrijven die potentieel milieuhinder kunnen veroorzaken, zijn uitgesloten.

Het hoeft geen uitgebreid betoog dat een rangeerruimte waar er bouwafval en -materiaal wordt gesorteerd en waar er met hefvoertuigen heen en weer wordt gereden teneinde deze materialen te sorteren, hinder met zich meebrengt die strijdig is met de voorgeschreven bestemming ter plaatse. Daarenboven wordt ook in het aanvraagdossier aangegeven dat er geluidshinder en stofhinder zal zijn, terwijl deze net uitgesloten is door het BPA.

Dergelijke openlucht rangeer-, sorteer- en onderhoudsruimte is strijdig met de bestemming die in het BPA aan het projectgebied wordt gegeven, minstens moeten hier strenge voorwaarden voor voorzien worden die het mogelijk maken om de aanvrager van de vergunning, wanneer er sprake is van een overtreding van de voorschriften van het BPA, hierop aan te spreken.

In dit opzicht kan opnieuw worden gewezen naar de overwegingen van de deputatie in de voorgaande aanvraagdossiers die vaststelt dat met betrekking tot de te verwerken stoffen elke duiding ontbreekt en dat er ook geen sprake is van enige toekomstvisie.

Een en ander werd ten andere ook vastgesteld door de PSA en bijgevallen door de deputatie in de laatste weigeringbeslissing over het ontwerp van 7 januari 2016 (stuk 9):
(...)

45. Motivering van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing luidt het wat betreft de functionele inpasbaarheid thans als volgt:
(...)

46. Een dergelijke motivering is absoluut onaanvaardbaar en strookt niet met de voorschriften van het BPA.

Verwerende partij beschrijft de mogelijke hinder die door bestemming/functie van de vergunde constructies wordt toegelaten als een normale aanvraag in het kader van een 'normaal' bestemmingsgebied. Het luidt dat de beoordeling van de milieuaspecten geen toepassing zou vinden. In een dergelijk geval dient de beroeper aan te tonen dat wanneer iets conform de bestemming ten node bestaanbaar is met het bestemmingsgebied, inderdaad met een onaanvaardbare hinder gepaard gaat dat het tegen de strokende bestemming in, niet kan worden ingepast.

Dit is in onderhavig geval zekerlijk niet aan de orde.

Het kwestieuze bestemmingsgebied wordt ten deze aan de hand van stringente bestemmingsvoorschriften uit het BPA geregeld. Het BPA verbiedt geen exploitaties die ernstige (verwerende partij hanteert de notie 'onaanvaardbare') milieuhinder veroorzaken. Het BPA verbiedt exploitaties die milieuhinder veroorzaken (zoals stofhinder, reukhinder, lawaaihinder, enz.).

Het komt er in dit bestemmingsgebied met andere woorden niet op aan om hinder te vermijden. Bedrijvigheid die potentieel milieuhinder kan veroorzaken wordt per definitie uitgesloten.

Verwerende partij spreekt ten andere de stelling dat er sprake is van milieuhinder (en de aanvraag dus strijdt met de bestemmingsvoorschriften) niet tegen.

De overweging van de deputatie dat de aanvraag geen onaanvaardbare hinder met zich meebrengt kan dus als het ware goed zijn (quod certe non), maar dit heeft gewoonweg geen uitstaans met de vraag of de functie van de constructie bestemmingsstrijdig is. In dit opzicht doet de aanwezigheid van een containerpark hier ook geen afbreuk aan. (...) In dit opzicht is de bestreden beslissing, naast de strijdigheid met het BPA, dan ook niet afdoende en zorgvuldig gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt als het ware de bewijslast omgedraaid. Dit kan uiteraard niet. Zonder mee te willen gaan in de foute appreciatie van verwerende partij van de bestemmingsvoorschriften kan brevitatis causa worden verwezen naar het bezwaar (stuk 19) dat namens verzoekende partijen werd ingediend naar aanleiding van de hangende milieuvergunningsaanvraag. Alleen al uit het storten van 200 ton glas kan ter zake niet ernstig worden voorgehouden dat er géén milieuhinder (zoals geluid) zou zijn.

Daarenboven valt ook niet in te zien, ondanks de herhaaldelijke standpunten van de deputatie dat de aanvraag niet voldoende duidelijk was omtrent dit heikele punt, dit plotsklaps met de aanvraag wel duidelijk geworden zijn. Ook dienaangaande hult verwerende partij zich in stilzwijgen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen proberen om milieugerelateerde discussies in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag te voeren. De huidige aanvraag betreft enkel het bouwen van een loods en het aanleggen van een verharding, zonder aan de milieuvergunningsplicht onderworpen activiteiten in te houden. De aanvraag heeft om die reden volgens de verwerende partij geen enkele impact op de bestaande en vergunde activiteiten. Zoals in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt, heeft de milieu-inspectie tot twee keer toe geen inbreuken vastgesteld. Voor de verwerende partij kunnen de aantijgingen die de verzoekende partijen tegenover de aanvrager blijven formuleren, dan ook niet worden aangenomen.

Voorts gaan de verzoekende partijen er ook aan voorbij dat er zich binnen dezelfde zone van het BPA een containerpark bevindt. Ook dat kan enige hinder genereren maar, net zoals dat bij de bedrijfsvoering van de tussenkomenende partij het geval is, is er geen sprake van onaanvaardbare hinder. De verwerende partij voegt daaraan toe dat de verzoekende partijen de ligging van de aanvraag in industriegebied lijken te vergeten.

3.

De tussenkomenende partij repliceert:

“... ”

Belangrijke inleidende opmerking

22. De verzoekende partij is van oordeel dat de vergunning op meerdere punten strijdig is met het BPA.

23. In eerste orde merkt FRANCOVERA op dat het BPA 'industrieweg Hoogweg' van 2 juni 2006 een manifest onwettig karakter heeft en overeenkomstig artikel 159 Grondwet buiten toepassing moet gelaten worden.

Artikel 14, derde lid van het toenmalig toepasselijke Coördinatiedecreet RO bepaalde het volgende:

(...)

De rechtspraak van de Raad van State heeft zich uiterst streng getoond ten opzichte van BPA's die afwijken van het gewestplan. Een BPA moet zich richten naar het gewestplan dat dient als richtsnoer. Slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan een BPA wettig afwijken van een gewestplan. Indien deze uitzonderlijke omstandigheden niet uitvoerig worden gemotiveerd is het afwijkende BPA volstrekt onwettig. Dit principe, die vaak de 'Heylen – doctrine' wordt genoemd, verwijzend naar het arrest van de Raad van State in de zaak Heylen nr. 29.254 van 28 januari 1988, is intussen vaststaande rechtspraak (cfr. RvS nr. 86.922 van 26 april 2000; RvS nr. 209.933 van 21 december 2010; RvS nr. 2014.073 van 23 juni 2011; RvS nr. 223.205 van 18 april 2013).

Onder meer in het arrest van de Raad van State van 23 juni 2011 met nr. 214.073 (...) wordt uitvoerig toegelicht wat moet verstaan worden onder 'desnoods':

"De term desnoods wijst erop dat tegelijk: 1) is aangetoond dat de bestemming in het gewestplan is achterhaald (bijvoorbeeld ten gevolge van de evolutie van de bevolking, van de economie), of niet meer verwezenlijkt kan worden, 2) de in het bijzonder plan voorgestelde bestemming beantwoordt aan de op dat ogenblik bestaande planologische noden en mogelijkheden en er dwingende behoefte bestaat aan een daaraan aangepaste nieuwe, afwijkende ordening, 3) deze planologische noden duidelijk en goed gelokaliseerd kunnen worden en beperkt zijn in omvang, 4) de voorgestelde afwijkende ordening geen middel is om het gewestplan te corrigeren en 5) het vervullen van deze voorwaarden blijkt uit de formele motivering van het afwijkend plan, zo niet minstens uit het dossier."

Concreet dient vastgesteld dat de site van Francovera alsook de eigendom van de eerste verzoekende partij overeenkomstig het gewestplan gelegen was in 'milieubelastende industrie':

[...]

Het BPA behoudt de algemene bestemming 'industriegebied' aan maar legt daarbij op dat in deze zone 'enkel bedrijven zijn toegelaten die geen milieuhinder (zoals stofhinder, reukhinder, lawaaihinder,...) veroorzaken'. Dit maakt een afwijking uit van de gewestplanbestemming nu het gewestplan wél milieubelastende activiteiten toestond. Milieubelastende industrie is industrie die minstens een zekere vorm van milieuhinder met zich meebrengt.

Noch in het BPA zelf, noch in het ministeriële goedkeuringsbesluit van het BPA staat enige aanwijzing waarom wordt afgeweken van het gewestplan (stuk 2). Er is geen toelichtingsnota bij het BPA gevoegd. Uit geen enkele nota blijkt waarom 'milieubelastende industrie' niet langer toelaatbaar is / achterhaald zou zijn en waarom er een dwingende behoefte zou bestaan om de toegestane bedrijven te beperken tot industriële en KMO- en ambachtelijke bedrijven die geen milieuhinder veroorzaken (= niet milieubelastend zijn).

Deze vaststelling noopt tot het besluit dat het BPA Industriezone Hoogweg manifest onwettig is en op basis van artikel 159 van de Grondwet als onbestaande buiten toepassing moet worden gelaten.

Artikel 159 van de Grondwet luidt als volgt:

(...)

Er is geen beperking in tijd binnen dewelke de exceptie van onwettigheid kan worden opgeworpen. Ook het feit dat het BPA op verschillende punten zou ten uitvoer zijn gelegd, neemt niet weg dat de rechtbanken en hoven ertoe gehouden zijn een reglementaire rechtshandeling zoals een BPA buiten toepassing te laten wanneer de onwettigheid ervan wordt vastgesteld in een individueel geval (cfr. RvS nr. 214.073 van 23 juni 2011; RvS nr. 223.205 van 18 april 2013). De rechter heeft geen beoordelingsvrijheid: hij is verplicht onwettige reglementen buiten toepassing te laten.

Zodoende mag énkél rekening gehouden worden met het gewestplan die de site bestemt tot zone voor milieubelastende industrie.

(...)

Derde onderdeel

28. De verzoekende partijen menen dat de aanvraag strijdig is met volgend voorschrift van het BPA: zone 1 – industriezone. In deze zone zijn enkel bedrijven toegelaten die geen milieuhinder (zoals stofhinder, reukhinder, lawaaihinder,...) veroorzaken.

Zoals hierboven uitvoerig toegelicht is FRANCOVERA van oordeel dat het BPA gelet op dit voorschrift volstrekt onwettig is. In het BPA wordt op geen enkele manier toegelicht om welke reden is afgeweken van het gewestplan dat ter plaatse ‘milieubelastende’ industrie toestond en op welke manier het betrokken voorschrift moet worden geïnterpreteerd.

Het betrokken voorschrift moet dan ook buiten toepassing worden gelaten.

29. Ondergeschikt mag het voorschrift niet worden geïnterpreteerd op de manier de verzoekende partij voorhoudt want in dat geval kan geen enkele industriële activiteit ter plaatse worden uitgeoefend. Iedere industriële activiteit produceert een zekere vorm van lawaai, geur of stofhinder dus in de interpretatie van de verzoekende partij maakt het voorschrift iedere (industriële) activiteit onmogelijk.

Het voorschrift dient dan ook – ingeval het BPA een wettig karakter heeft – op een zinvolle wijze te worden geïnterpreteerd en de deputatie heeft dit ook gedaan:

(...)

30. Ook de PMVC (stuk 3) die advies verleende in het kader van de lopende beroepsprocedure tegen de verleende milieuvergunning, bevestigde dat de hinder voldoende kan worden ingeschat en kadert binnen een normale uitbating van industriële activiteiten:

(...)

De stelling van de verzoekende partij dat bedrijvigheid die potentieel milieuhinder kan veroorzaken per definitie wordt uitgesloten binnen het betrokken bestemmingsgebied, is niet ernstig.

31. Ook het derde middel is ongegrond. De Raad wordt met aandrang verzocht eerst de wettigheid van het BPA te onderzoeken.

...

4.

De verzoekende partijen dupliceren in hun wederantwoordnota:

“ ...

C.2.1. Vooraf: het BPA is niet onwettig

28. De Heylen-doctrine vindt geen toepassing.

Verzoekende partijen stellen vast dat tussenkomende partij de onwettigheid van het BPA inroept omdat dit zou afwijken van het gewestplan. Volgens tussenkomende partij zou geen beroep kunnen gedaan worden op de Heylen-doctrine. Echter merken verzoekende partijen op dat los van de middels de Heylen-doctrine gevormde afwijkingscriteria, ook nog in andere afwijkingsmogelijkheden werd voorzien. Het BPA voorziet inderdaad in een afwijking ten opzichte van het gewestplan, maar deze is niet gebeurd op grond van de Heylen-doctrine. Alleen al om die reden is het standpunt van tussenkomende partij niet correct.

29. Afwijking van het gewestplan op grond van artikel 14, lid 5 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals gewijzigd bij decreet van 22 april 2005.

Op grond van deze bepaling kon bij de opmaak van een BPA op geldige wijze van het gewestplan afgeweken worden indien voldaan was aan 3 voorwaarden, nl (i) de gemeente beslist heeft tot het opmaken van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, (ii) een ruimtelijke afweging mede gebeurt mede op basis van de principes van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen, en (iii) het bijzonder plan van aanleg voorlopig aangenomen wordt voor 1 november 2006. (...)

In het Ministerieel besluit van 2 juni 2006 houdende gedeeltelijke goedkeuring van het bijzonder plan van aanleg 'Industriezone Hoogweg' wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat aan de voorwaarden van artikel 14, lid 5 is voldaan:

- *er werd beslist om een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan op te maken Het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan dateert van april 2006 Aan deze voorwaarde is zodoende voldaan.*
- *het BPA is voorlopig aangenomen vóór 1 november 2006. Aangezien het BPA zelf definitief werd goedgekeurd op 2 juni 2006, was het zeker voorlopig aangenomen voor 1 november 2006. Ook aan deze voorwaarde is voldaan.*
- *een ruimtelijke afweging dient mede te gebeuren op basis van de principes van het RSV. In het Ministerieel besluit tot goedkeuring van het BPA wordt het volgende gesteld inzake het RSV:*

‘Overwegende dat Wervik in het RSV wordt aangeduid als een gemeente in het binnengebied en een specifiek economisch knooppunt, dat het voorzien van

voorwaarden voor een bestaand bedrijventerrein in aansluiting bij de kern niet strijdig is met de principes van het RSV;'

Ook aan de derde voorwaarde is met andere woorden voldaan

Het BPA is zonder enige twijfel wettig aangezien het voldoet aan de in artikel 14, lid 5 vooropgestelde voorwaarden. Het Ministerieel besluit bevestigt dit ten andere zelf ook.

De stelling van tussenkomende partij mist dan ook juridische grondslag.

30. Geen toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

Aangezien het BPA op wettige wijze afwijkt van het gewestplan en dus niet onwettig is, dient het BPA evident niet buiten toepassing gelaten te worden conform artikel 159 van de Grondwet.

(...)

C.2.4. Derde onderdeel: de vergunde functie strijdt met verbod op milieuhinder

39. Het BPA is duidelijk.

Vooraf halen verzoekende partijen nogmaals aan dat de voorschriften van het BPA zeer duidelijk zijn. Enkel bedrijven die géén milieuhinder veroorzaken zijn toegelaten. Het BPA geeft hierbij enkele voorbeelden. Het gaat onder andere om geluidshinder, reukhinder en stofhinder.

Het komt er in dit bestemmingsgebied met andere woorden niet op aan om hinder te vermijden. Bedrijvigheid die potentieel milieuhinder kan veroorzaken, wordt per definitie uitgesloten.

Waar verwerende partij meent dat verzoekende partijen milieutechnische elementen in de stedenbouwkundige vergunning betrekken, merken verzoekende partijen dat deze wijze van hinderbeoordeling valt onder de principes van de goede ruimtelijke ordening. Daarenboven heeft het BPA het noodzakelijk geacht om dit element uitdrukkelijk als toetsingselement bij te voegen, en dient dit mee in overweging genomen te worden.

40. Er is sprake van milieuhinder.

Middels de bestreden beslissing krijgt het perceel nr 745K een bestemming als rangeer-, onderhoud- en sorteerruimte voor allerhande bouwmaterieel, bouwafval en bouwmaterialen. Naar oordeel van verzoekende partijen zal dit ontegensprekelijk milieuhinder met zich meebrengen Dit wordt ten andere ook uitdrukkelijk bevestigd in de vergunningsaanvraag van tussenkomende partij.

Bij wijze van verweer wordt verwezen naar enerzijds een advies van de PMVC in het kader van de milieuvergunningsaanvraag en anderzijds een in de omgeving gelegen containerpark. Dit doet echter geen afbreuk aan het standpunt van verzoekende partijen. Vooreerst kan niet om de vaststelling heen dat het BPA geen milieuhinder toelaat. In het advies van de PMVC wordt aangegeven dat mits een zorgvuldige uitbating en de nodige voorwaarde geen echte hinder wordt veroorzaakt en dit in het kader van de Vlare-normen. Uit dit advies blijkt dat op het vlak van de milieuvergunning geen onaanvaardbare hinder wordt vastgesteld. Echter, de voorschriften van het BPA sluiten elke vorm van hinder uit, ongeacht de omvang ervan In die zin doet het standpunt van de PMVC niet ter zake.

Daarnaast doet de aanwezigheid van een ander bedrijf geen afbreuk aan de verplichting om voorliggende aanvraag op zich te onderzoeken. Het is immers niet zo dat de aanvrager sowieso een vergunning kan krijgen, terwijl zij hinder veroorzaakt, enkel en alleen omwille van het feit dat een ander bedrijf dit ook doet. Dergelijke redenering gaat niet op. De aanvraag dient op zichzelf te worden getoetst aan de voorschriften van het BPA. Aangezien er hinder wordt veroorzaakt, had de vergunning geweigerd moeten worden.

...

5.

De tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting nog:

“ ...

10. Het BPA Hoogweg heeft wel degelijk een onwettig karakter.

Vooreerst dient beklemtoond dat de verzoekende partij niet betwist dat er sprake is van een ‘afwijkend’ BPA. Ook in de memorie van toelichting gevoegd bij het BPA ‘industriezone Hoogweg’ (stuk 4) wordt bevestigd dat het BPA afwijkt van het gewestplan nu het gewestplan de zone bestemde tot ‘gebied voor milieubelastende industrieën’ en het BPA wenst milieubelastende industrie uit te sluiten.

Ter verantwoording van deze afwijking verwijst de verzoeker naar artikel 14, lid 5 van het Coröordinatiedecreet:

Dit artikel luidt als volgt:

(...)

11. Concreet is, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 14, lid 5 van het Coördinatiedecreet. Meer bepaald is niet voldaan aan de voorwaarde dat een ruimtelijke afweging is gebeurd mede op basis van de principes van het RSV.

De vereiste toetsing van de principes van het RSV kan volgens uw Raad niet vermoed worden, uit de beslissing en de stukken van het dossier moet op overtuigende wijze blijken dat dienaangaande een ernstig onderzoek is gebeurd (...).

Het enkel citeren van een aantal passages uit het RSV, zonder deze inhoudelijk te betrekken op het planinitiatief, kan niet doorgaan voor een afdoende toetsing aan het RSV (...). Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid de voor het planinitiatief relevante beginselen uit het RSV op het voorplan plaatst, en deze op een gedegen wijze aan een toetsing onderwerpt (...).

Met betrekking tot de noodzakelijke toetsing van het planinitiatief aan de principes van het RSV beperkt de memorie bij het kwestieuze BPA zich tot het volgende:

- Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV)

Wervik is gesitueerd als kern van het buitengebied en als specifiek knooppunt; de in dit dossier vooropgestelde opties kunnen kaderen binnen deze beleidsvisies.

Voor de motivering van de afwijkmogelijkheid verwijst de memorie van het BPA naar punt 3 ‘motivering van de initiële doelstelling’. Onder deze titel wordt evenwel nergens

verwezen naar het RSV. Er is dus geen ruimtelijke afweging gebeurd mede op basis van de principes van het RSV.

Met andere woorden wordt nergens geconcretiseerd waarom de genomen planoptie om de bestaande bedrijven te bestendigen en milieubelastende industrie te weren kadert binnen de principes van het RSV.

Integendeel is het zo dat het BPA de mogelijkheden voor nieuwe bedrijven wenst te beperken en dit ondanks de ligging binnen een specifiek economisch knooppunt waarbinnen – overeenkomstig de principes van het RSV – net economische ontwikkelingen moeten worden gestimuleerd en waarbinnen zowel lokale als regionale bedrijven thuishoren.

Op welke manier het BPA en de genomen opties dan wel zou kaderen binnen de ruimtelijke principes van het RSV is volstrekt onduidelijk.

In dat opzicht dient vastgesteld dat het BPA – dat afwijkt van het gewestplan – onwettig voorkomt en buiten toepassing moet worden gelaten.

(...)

De tussenkomende partij heeft belang bij deze exceptie nu zij in dat geval terugvalt op de gewestplanbestemming 'milieubelastende industrie'. Dat de gevraagde activiteiten niet strijden met de gewestplanbestemming 'milieubelastende industrie' is buiten betwisting.

Zodoende wordt uw Raad verzocht het betrokken BPA buiten toepassing te laten en dan ook vast te stellen dat er geen sprake kan zijn van een inbreuk op dit BPA.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De inrichting van de tussenkomende partij ligt volgens het gewestplan 'leper-Poperinge' in gebied voor milieubelastende industrieën. Ze ligt ook binnen het beheersingsgebied van het BPA 'Industriezone Hoogweg', meer bepaald de industriezone (zone 1).

Artikel 1, tweede lid van de bestemmingsvoorschriften van het BPA bepaalt voor de betrokken zone:

“ ...

In deze zone zijn enkel bedrijven toegelaten die geen milieuhinder (zoals stofhinder, reukhinder, lawaaihinder,...) veroorzaken.

...”

Het BPA is met toepassing van het vroegere artikel 14, vijfde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (vervolgens: het gecoördineerde decreet) in afwijking van het bestemmingsvoorschrift van artikel 8.2.1.2 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (vervolgens: Inrichtingsbesluit) opgemaakt. Artikel 14, vijfde lid van het gecoördineerde decreet betreft een regeling van de overgang van de bestaande plannen van aanleg naar de ruimtelijke structuurplannen door bij wege van “voorafname” met een BPA af te

wijken van de gewestplanbestemming onder de dubbele voorwaarde dat de betrokken gemeente beslist heeft tot het opmaken van een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, en dat er bij de opmaak van het BPA een ruimtelijke afweging gebeurt mede op basis van de principes van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen (RSV).

De memorie van toelichting bij het BPA 'Industriezone Hoogweg' overweegt dat na de opheffing van de vroeger geldende bijzondere plannen van aanleg de gewestplanbestemming van milieubelastende industrieën opnieuw geldt. Het BPA wordt opgemaakt om te vermijden dat er zich als gevolg daarvan in het plangebied, aansluitend bij een bestaand woongebied, in de toekomst milieubelastende industrie zou vestigen.

Tegelijk beoogt het BPA, nog volgens de toelichting, om de rechtszekerheid van de bestaande bedrijven, die als niet milieubelastend beschouwd worden, te waarborgen door mogelijkheden tot uitbreiding of wijziging te voorzien.

2.

De tussenkomende partij vordert dat het betrokken BPA op grond van artikel 159 van de Grondwet wegens onwettigheid buiten toepassing gelaten wordt. In haar schriftelijke uiteenzetting leidt zij de onwettigheid af uit de schending van de in artikel 14, vierde lid van het gecoördineerde decreet besloten, door jurisprudentie streng ingevulde voorwaarde dat een bijzonder plan van aanleg "desnoods" van een gewestplan kan afwijken. In haar laatste schriftelijke uiteenzetting voert zij als onwettigheid aan dat er niet voldaan is aan de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 14, vijfde lid van het gecoördineerde decreet, meer bepaald de voorwaarde dat de opmaak van een afwijkend bijzonder plan van aanleg mede op een ruimtelijke afweging van de principes van het RSV moet berusten.

De exceptie van onwettigheid met toepassing van artikel 159 van de Grondwet kan, zoals de tussenkomende partij stelt, onbeperkt in de tijd tegen een reglementair besluit worden ingeroepen. Dat neemt niet weg dat de tussenkomende partij, waar geen regel die de openbare orde raakt in het geding is, er belang bij moet hebben om de exceptie van onwettigheid als verweermiddel te hanteren.

Als de exceptie van onwettigheid gegrond bevonden zou worden en het BPA buiten toepassing gelaten wordt, moet er op de gewestplanbestemming van milieubelastende industrieën worden teruggevalen. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij zich niet over de bestaanbaarheid van de aanvraag met die gewestplanbestemming uitgesproken en enkel geoordeeld dat de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften van het BPA. Anders dan de tussenkomende partij voorhoudt, staat het niet "buiten betwisting" dat de aanvraag bestaanbaar is met de bestemming van milieubelastende industrieën. Artikel 8.2.1.2 van het Inrichtingsbesluit behoudt de gebieden voor milieubelastende industrieën voor aan bedrijven die "om economische of sociale redenen" afgezonderd moeten worden. Dat voorschrift houdt een beoordelingsmarge in. Niet om het even welk industrieel bedrijf kan in dat bestemmingsgebied worden toegelaten. Dat de kwalificatie van de betrokken inrichting als milieubelastende industrie geen onomstotelijke zekerheid is, mag overigens ook blijken uit de nota van 3 oktober 2016 die de tussenkomende partij in de administratieve beroepsprocedure ingediend heeft. Daarin heeft de tussenkomende partij net geargumenteed dat haar exploitatie geen milieubelastende industrie is om de verwerende partij ervan te overtuigen dat de aanvraag de toets aan het BPA doorstaat.

De gunstig beoordeelde planologische toelaatbaarheid van de aangevraagde activiteiten berust in de bestreden beslissing op doorslaggevende wijze op het BPA waarvan de tussenkomende partij de onwettigheid inroept, zonder dat de gewestplanbestemming als substituerende rechtsgrondslag kan dienen. De tussenkomende partij moet het belang bij een exceptie van onwettigheid worden ontzegd die, als ze succesvol zou zijn, fataal de onwettigheid en de vernietiging van de haar verleende vergunning als uitkomst heeft. Alleen al om die reden kan zij niet op ontvankelijke wijze via een beroep op artikel 159 van de Grondwet een discussie over de wettigheid van het BPA uitlokken. De vaststelling dat de tussenkomende partij, in vergelijking met wat zij *in limine litis* aangevoerd heeft, in haar laatste schriftelijke uiteenzetting de exceptie van onwettigheid met een nieuwe argumentatie onderbouwt, wat neerkomt op het formuleren van een nieuwe exceptie in het laatste procedurestuk zonder dat een regel van openbare orde die wending verantwoordt, mag dan ook in het midden worden gelaten.

3.

De door artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, a VCRO verplicht gestelde toets van een aanvraag aan de geldende stedenbouwkundige voorschriften houdt in dat de verwerende partij moet onderzoeken of het bedrijf van de tussenkomende partij na de aangevraagde activiteiten in de bestemmingsvoorschriften van het BPA 'Industriezone Hoogweg' ingepast kan worden. Op grond van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet moet de bestreden beslissing afdoende de redenen te kennen geven die haar verantwoorden. Uit de motieven in de bestreden beslissing moet blijken dat de verwerende partij de overeenstemming met het BPA terdege onderzocht heeft.

Er moet worden vastgesteld dat de aan de opmaak van het BPA ten grondslag liggende doelstelling om milieubelastende industrie uit het plangebied te weren, vertaald is in bestemmingsvoorschriften die in dwingende, rigoureuze bewoordingen gesteld zijn. De bestemmingsvoorschriften bepalen voor de betrokken zone dat "enkel bedrijven toegelaten (zijn) die geen milieuhinder (zoals stofhinder, reukhinder, lawaaihinder,...) veroorzaken". Het BPA stelt daarmee zeer strenge beperkingen aan de toegelaten bedrijvigheid. Om de onder het vorige randnummer uiteengezette redenen mag de rechter de toepassing daarvan niet ambtshalve of op exceptie weigeren.

Waar zij de bestaanbaarheid met de wettelijke en reglementaire bepalingen onderzoekt, oordeelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de aanvraag in overeenstemming is met de voorschriften van het BPA. Die gunstige beoordeling steunt louter op de toets aan de stedenbouwkundige voorschriften betreffende de toegelaten koppelbouw en de bouwvrije zone. De verwerende partij vermeldt in de eigenlijke planologische toets geen motieven die de overeenstemming van de aanvraag met de strenge voorschriften van het BPA op het vlak van milieuhinder voor de omgeving kunnen aantonen.

De bestreden beslissing bevat wel, onder de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, motieven waarmee de bezwaren van de verzoekende partijen dat de aanvraag de limieten van het BPA betreffende milieuhinder te buiten gaat, afgewezen worden. Die overwegingen bieden geen afdoende motivering voor de aangenomen planconformiteit. De motieven dat de bestaande activiteiten al vergund zijn en dat er voor milieuaspecten "een andere regelgeving dan de VCRO van toepassing (is)", getuigen niet van een beoordeling van de hinder die het bedrijf, zoals het na de bestreden vergunning zal functioneren, voor de omgeving zal teweegbrengen in het licht van de zeer beperkte mogelijkheden die het BPA ter plaatse toelaat. De overweging dat "de milieu-inspectie al twee keer ter plaatse geweest (is) en (...) er geen inbreuken vastgesteld (zijn)", draagt evenmin iets bij.

Dat de exploitatie van het containerpark in het plangebied ook “een zekere hinder” kan genereren, doet niet af aan de plicht van de verwerende partij om de bestaanbaarheid van de aanvraag met de bestemmingsvoorschriften van het BPA te onderzoeken.

De verwijzing door de tussenkomenende partij naar het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie in bestuurlijk beroep van de milieuvergunningsprocedure is een *a posteriori* argument en wordt alleen al om die reden niet in aanmerking genomen.

4.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Overige middelen

De overige middelen worden niet besproken omdat ze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv FRANCOVERA is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 24 november 2016, waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend wordt voor het bouwen van een bedrijfspand en het verharden van een koer op de percelen gelegen te 8940 Wervik, Hoogweg 46 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nummers 0740A, 0742B, 0744, 0745K en 0748B.
3. De Raad beveelt de verwerende partij om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partijen binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 26 februari 2019 door de negende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Yannick DEGREEF

Geert DE WOLF